Els obstacles del progrés

«Encara esperem que us uniu per problemàtiques que realment afecten TOTES les Terres de l'Ebre, com ara els transvasaments de l'Ebre i no la fal·làcia del bou brau. El mateix podem dir del projecte Castor, o la tala d'oliveres mil·lenàries»

Aquesta setmana passada ens va arribar la noticia que per fi Barcelona escoltava aquella part del sud de Catalunya que semblava estar paralitzada, on tot és inamovible. La Catalunya invisible.

S'havia aprovat la moció per l'abolició dels correbous al Parlament. No obstant això, en unes poques hores ens va caure un poal d'aigua gelada al damunt. Una part important dels polítics ebrencs comunicaven que no acceptaven aquesta moció i que s'unirien tots per "defensar el territori", per "defensar" les Terres de l'Ebre.

Sembla que aquests polítics ebrencs s'obliden que parlar de Terres de l'Ebre és parlar de 52 municipis, no només dels 27 on s'organitzen actes taurins. I que en el si d'aquests 52 municipis, fins i tot dels 27 amb correbous, hi ha moltes persones que no estan d'acord que es destinin els recursos al maltractament animal per a la "diversió" d'uns quants. I diem d'uns quants perquè anar a fer el bocata a la plaça no és divertir-se amb el maltractament animal: és mirar cap a una altra banda per poder fer vida "festiva".

Ja no entrarem, però, en el debat sobre si els correbous són o no maltractament animal. El fet que hi hagi una llei de benestar animal, però també un asterisc que en demarca l'excepció per poder seguir amb aquesta pràctica, ho diu tot.

Per als nostres polítics, representants de partits que defensen la pau i la llibertat, que busquen el moviment d'un poble unit i pacífic, sembla ser que aquests fonaments es comencen a difuminar passada la Ribera d'Ebre, atès que -per por d'un futur polític incert o perquè ells mateixos xalen quan el blanc de la violència és un animal- defensaran "la tradició". Quan en realitat el que volen dir és tortura i violència.

Tanmateix, el més trist de tot és que a la majoria d'ebrenques i ebrencs ens avergonyiu. I no per viure en un món on es poden xafar l'empatia i el civisme per quatre vots més, sinó perquè dieu que ens defenseu i ens representeu i? No, senyors! Ni ens defenseu ni ens representeu.

Encara esperem que us uniu per problemàtiques que realment afecten TOTES les Terres de l'Ebre, com ara els transvasaments de l'Ebre. Aquest sí que és un tema realment important per a la conservació de la biosfera, i no la fal·làcia del bou brau. El mateix podem dir del projecte Castor, o la tala d'oliveres mil·lenàries.

Tampoc lluiteu pel més important: el futur del territori. Només cal plantar-se un diumenge a les estacions d'autobusos o de tren de les poblacions (de les que en tenen, és clar) per veure la gentada que marxa cap a Tarragona, Barcelona o Lleida, a la recerca d'un futur millor, o, més ben dit, d'un futur. Per poder estudiar una carrera o mòduls formatius que no hi ha a les nostres terres, o per trobar feina. Els jovents marxen, la majoria per sempre; i no per decisió pròpia, sinó perquè no hi ha més remei. I els que es queden molt sovint és perquè no es poden permetre marxar.

És injust. No us cau la cara de vergonya quan dieu que defenseu el territori? Defenseu un lloc que no deixeu créixer ni evolucionar. Sou com el pare que no accepta que el fill algun dia s'ha de fer gran. Us posicioneu al costat equivocat de la societat, al que no progressa. I precisament l'ésser humà es caracteritza per progressar constantment. És qüestió de temps que tot

això s'acabe, perquè la majoria de la societat catalana ja no accepta la violència i -encara que semble mentida- formem part de Catalunya.